

Arrest

nr. 115 433 van 10 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde op 7 mei 2013 tot ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor PA die echter niet weerhouden konden worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 07.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)...(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet. Schending Materiële motiveringsverplichting. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending artikel 3 EVRM. In de bestreden beslissing leest men: (...).De arts-adviseur stelt in zijn beslissing dat een terugkeer naar het land van herkomst vanuit louter medisch perspectief geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en ook dat er geen contra-indicatie is om te reizen. Tevens stelt deze arts dat verzoekende partij niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Er is dus volgens de arts geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De arts-attaché heeft dus niet onderzocht welke de mogelijkheden tot behandeling zijn in het land van herkomst, sterker nog, deze arts heeft niet onderzocht of er überhaupt een behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Aangezien de aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk werd verklaard mag er toch op zijn minst van deze arts verwacht worden dat er een onderzoek wordt gedaan naar de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij en haar familie terecht zullen komen indien zij moeten terugkeren naar hun land en in het bijzonder naar de mogelijkheid tot behandeling van de aandoening van verzoekende partij. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Macedonië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst. De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben. De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Macedonië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling, dit werd zelfs niet onderzocht door de verwerende partij! Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië een schending van artikel 3 EVRM uit. Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Sterker nog. Bovendien blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat hij van mening is dat een ziekte enkel een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit als de aandoening direct levensbedreigend zou zijn. De arts-adviseur stelt het volgende: (...).Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

(1) Op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of

(2) Op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of

(3) Op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst

Over deze laatste (3) werd in de thans bestreden beslissing niet gemotiveerd omdat de arts-adviseur stelt dat de ziekte niet direct levensbedreigend zou zijn. Dit is niet correct. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die direct levensbedreigend is de toepassing van dit artikel wordt uitgesloten. Ter zake wenst verzoekende partij te verwijzen naar een twee recente RvV arresten, namelijk 96 671 dd. 7 februari 2013 en 100 383 dd. 2 april 2013. In beide arresten was Uw Raad van mening dat de arts-adviseur de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen niet kan hanteren om artikel 9ter te interpreteren door enkel te onderzoeken of de aandoening direct

levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst: Cfr. arrest nr. 100 383 dd. 2 april 2013: (...). In die zin strijdt de thans bestreden beslissing met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht."

2.2. Verzoekers betogen dat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst ten onrechte niet werden onderzocht, en dat er derhalve een schending is van artikel 3 van het EVRM wegens het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië. Verder houden verzoekers voor dat de ambtenaar-geneesheer enkel heeft onderzocht of de aandoening direct levensbedreigend is.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

In zijn advies van 7 mei 2013 adviseert de ambtenaar-geneesheer als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 20.03.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

Verslag consultatie spoedgevallen de dato 20/11/2009 wegens hevige buikpijnklaften. Noch op labo, noch op beeldvorming noch op ECG werden significante afwijkingen gevonden. Ter aanvulling werd een coloscopie gepland, maar betrokkene vertrok uit eigen initiatief naar huis, dus dit onderzoek is niet doorgegaan.

- Gedetailleerd medisch attest de dato 18/03/2010 van dr. AF. Depressie waarvoor psychofarmaca, vertigo, geheugenproblemen,*
- Medicatievoorschrift de dato 18/03/2010 van dr. AF.*
- Medisch verslag de dato 18/03/2010 van dr. DD. Chronische hoofdpijn, duizeligheid en hyperventilatie secundair aan een depressie.*
- Medisch verslag de dato 10/12/2010 van dr. DD. Psychosomatische klachten type chronische hoofdpijn, hyperventilatie, palpitaties en draaiingen kaderend in een depressie.*
- Medisch verslag de dato 01/09/2011 van dr. Demeersseman Daisy. Depressief syndroom met psychosomatische klachten.*
- Medisch verslag de dato 10/01/2012 van dr. DD. Psychosomatische klachten kaderend in een depressief syndroom.*
- Medisch verslag de dato 31/05/2012 van dr. DD. Psychosomatische klachten kaderend in een depressief syndroom.*
- Medisch verslag de dato 21/09/2012 van dr. DD. Psychosomatische klachten kaderend in een chronisch depressief syndroom. Ook slaapstoornissen en gedragsstoornissen.*
- Medisch verslag de dato 15/02/2013 van dr. DD. Psychosomatische Klachten kaderend in een depressief syndroom.*
- Medisch verslag, niet gedateerd, van dr. DD. Aanhoudende hoest en gevoel van kortademigheid. Veel stress rond regularisatie.*

Bespreken van het medisch dossier:

Uit analyse van dit medisch dossier bestaande uit bovenvermelde attesten blijkt dat deze 44-jarige dame van Macedonische origine last heeft van psychosomatische klachten kaderend in een depressie. De betrokkene krijgt hiervoor een symptomatische behandeling met psychofarmaca in zeer lage dosis. Dergelijke behandeling heeft geen invloed op het verloop van het probleem, temeer daar stress met betrekking tot de regularisatie aan de basis ligt. Er zijn geen argumenten voor onderliggend structureel lijden gevonden.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe liet bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de

kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008. Grote Kamer, nr. 26565/05, Nv. United Kingdom; EHRM2 mei 1997, nr.30240/96, D. v. United Kingdom.) Uit bovenvermelde gegevens concludeer ik dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene verbleef bekeken vanuit louter medisch perspectief geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een verkeerde beoordeling zou hebben gemaakt van de graad van ernst die door artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vereist opdat een machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Verzoekster stelt dat uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die direct levensbedreigend is, de toepassing van dit artikel wordt uitgesloten. Verzoekster steunt deze kritiek integraal op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die haar stelling zou bevestigen.

De Belgische rechtsorde kent geen precedentenrechtspraak.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, heeft de ambtenaar-geneesheer zich in dit advies niet uitsluitend beperkt tot een onderzoek naar het al dan niet levensbedreigend karakter van de ingeroepen aandoening.

De ambtenaar-geneesheer adviseert in zijn advies:

- dat de behandeling geen invloed heeft op het verloop van het probleem, temeer daar stress met betrekking tot de regularisatie aan de basis ligt;
- dat er geen argumenten voor onderliggend structureel lijden zijn gevonden;
- dat de ziekte geen graad van ernst vertoont zoals vereist door art. 3 EVRM;
- dat de ziekte geen direct bedreiging vertoont voor het leven van verzoekster;
- dat er geen kritieke gezondheidstoestand is;
- dat de ziekte zich niet in een vergevorderd stadium bevindt;
- dat er geen contra-indicatie om te reizen wordt weerhouden;
- dat er geen mantelzorg nodig is voor voormelde aandoeningen;
- dat de ziekte geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
- dat de ziekte evenmin een risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst;
- dat er derhalve geen ziekte als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

De bestreden beslissing is derhalve niet gebaseerd op een onzorgvuldig onderzoek, doch wel op een grondig gevoerd medisch onderzoek. De ambtenaar-geneesheer heeft zich niet beperkt tot een onderzoek van het al dan niet levensbedreigende karakter, doch heeft ook de andere hypothesen vermeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet onderzocht. Verzoeksters kritiek gaat uit van een onvolledige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekster beperkt zich tot een theoretisch betoog, zonder dat zij aantoont dat zij op heden nog steeds ziek zou zijn.

Verzoekster gaat er aan voorbij dat door de gemachtigde van de staatssecretaris werd geoordeeld dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert nog aan dat ten onrechte de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet werden onderzocht, opnieuw onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betreffende de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient echter te worden opgemerkt, onder verwijzing naar de hoger reeds besproken rechtspraak van het EHRM, dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81- 85; EHRM 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoekers beperken zich tot een theoretisch betoog, zonder enig concreet element naar voor te brengen. De Raad merkt op dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat aan verzoekster een beslissing houdende ongegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet diende te worden afgegeven. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting.

Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC